

*

Číslo
48

*

*

srpen
2011

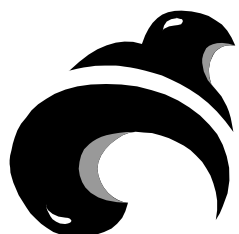
*

TULÁCKÝ SEMTAMNÍK

(značně zpožděný)

V chodbách Josefovské pevnosti

Přehled akcí na časy budoucí

Termín akce	Název akce	Místo konání	Poznámka
7.9.2011	První schůzka	klubovna	schůzka
16 - 18.9.2011	Až na dno	Jaroměř	výprava
28.9.2011	Jednodenka	neznámé	výprava
30.9. - 2.10.2011	Brigádka	Keblov	jen pro vyvolené
7. - 9.10.2011	Výprava	Nýčovy domky	
25. - 30.10.2011	Podzimní minitábor	Novohradské hory	
18. - 20.11.2011	Výprava	neznámé	
16. - 18.12.2011	Vánoční výprava	Opárno	
26.12.2011	Putování za vánoční vločkou	Okolí Prahy	pro všechny
20. - 22.1.2012	Lyžařská	Setuza - Lužické hory	pro všechny
A dále stručný výhled (více na oddílovém webu)			
1.4.2012	Za pokladem lesa	Praha - Malešice	akce pro veřejnost
11. - 25.8.2012	Letní tábor	Keblov	pro všechny s 10 a více body

Nezapomeňte že každou středu ve školním roce je od 16 do 18 hodin oddílová schůzka. Sledujte oddílový web (<http://oddil.tulaci.eu>), kde jsou vždy zaručeně čerstvé a nezkažené informace.

Úvodník

Když se narodíme, nejprve se naučíme mluvit a teprve pak myslet. A tohle počáteční zpoždění už pak nikdy nedoženeme.

Dušan Radovič

Sedím za stolem. Je vedro. Mám silný nedostatek času. Po noze mi leze Kačulín. Je vedro. Kolem šumí větrák. Jsem si to zase nechal na poslední chvíli. Jestli pak já to do rána stihnu. Piju druhou láhev vody. Je vedro. Když natáhnu ruku, můžu to celé vypnout a jít do bazénu.

Bazén je nedaleko. Termín také. Doma mi říkali, když nedoděláš školu, skončíš u lopaty. Školu jsem dodělal a skončil jsem u Tuláků.

Píšu tady Semtamník, aby si Tuláci měli co přečíst. Můžou klidně posílat svoje příspěvky, Semtamník je prostorný a všechno se do něj vejde. Narazil jsem na problém. Když budu v noci tisknout vzbudím děti. Když vzbudím děti, budou nevyspalé. Nevyspalé dítě = protivné dítě. Protivné dítě = otrávený rodič. Otrávený rodič = unavený rodič. Unavený rodič nemůže dělat Semtamník. Poslední úvaha mne zaujala. Budu o ní přemýšlet.

Je vedro, mám žízeň, kolem šumí větrák, děti spí, světla okolních domů zhasínají, odjel poslední vlak, zachvilí přijede první, je vedro, mám žízeň, kolem šumí

Beruna se silnou inspirací od Karla Plíhala

Je tu snad nějaký problém ?

Oddílová poradna

Během doby, kdy jsme čekali na další vydání Semtamníku jistě bylo víc porad, ale ty důležité byly dvě. Jedna byla v klubovně a bylo tam vedoucích spoustu – všichni, kteří jsou na táboře. Druhá byla v pizzerii a tam jsme byli jen tři.

O čem jsme se poradili:

- ✓ o letošním letním táboře – jaké budeme hrát hry, kdo s kým bude v týmu, jak to všechno uděláme a tak obecně o táboře
- ✓ o jednotlivých etapách z táborového programu, které jsme si rozdělili a které jsme si měli připravit a někteří je vyráběli těsně před poradou na malé papírky a někteří dokonce během porady, za což se stydělí;-)
- ✓ o věcech a rekvizitách, které je třeba na tábor připravit
- ✓ a jak to udělat všechno co nejlépe
- ✓ a o příští celoroční hře
- ✓ a tak vůbec
- ✓ a v pizzerii jsme se ještě poradili o tom, kterou pizzu máme nejraději a že tiramisu, které tam podávají ne, je rozblemcané a už jsme jedli lepší:-)

Okénko do kroniky

V dnešním okénku se podíváme na akci jež se na poslední chvíli přesunula ze Šumavy do Českého ráje. Jde o úvodní prázdninový putáček, který bývá vždy začátkem letních prázdnin.

Vrátili jsme se z letošního letního putování promočení i opálení, uchození, ale ne moc a obohacení o spoustu zážitků z hradů Humprecht, Kost a Trosky. A taky hlavně z Jičína, kde jsme viděli na vlastní oči Rumcajse. (Ale bohužel se nehýbal a jen tak si stál v ševcovně...). Zde je autentický zápis z kroniky.

2. – 3. 7. 2011

Sešli jsme se na Hlavním nádraží. Po cestě ve dvou vlcích jsme vystoupili v malém městečku Sobotka. Šli jsme asi jeden kilometr pěšky a dorazili jsme do kempu, kde jsme jako první začali stavět stany. Nasbírali jsme dříví, rozdělali oheň a dojedli svačinku od maminky. Pro ty co neměli se připravila polévka. Na večer začalo poprchávat, proto šla většina brzy spát. Pršelo celou noc i další den.

Dopoledne jsme šli do „centra“ na divadlo. Nejdřív se tam zpívalo a potom tam bylo dětské představení. Když jsme se vrátili do kempu, tak jsme uvařili knedlíky s jahodovým kompotem a tvarohem. Po chvíli klidu jsme se vydali na zámek Humprecht. Paní průvodkyně nás celým zámek provedla. Večer když jsme dojedli výtečnou večeři, byli jsme svědky toho, jak Patrik, Lukáš a Dominik dostali na holou.

4. 7. 2011

Dnes ráno jsme vstali plni očekávání. Doufali jsme, že až otevřeme stany, oslepí nás slunce – bohužel. Naštěstí ráno nepršelo. Po snídani jsme se chvíli flákali. Chvíli na to jsme začali připravovat hrůzostrašně nakrájené chleby. Byly to svačino-obědy na celodenní výlet na hrad Kost,

Tuláci na Kosti

na který nás stihl pořádný slejvák, hrad byl ale útěchou.

Viděli jsme jak vlastníky hradu, dobové kostýmy, tak strašlivou mučírnu s replikami mučících nástrojů. Po prohlídce si někteří užili smažené bramborové spirály. Cestou zpět do kempu si Píšťalka pořídila plno fotek s kytkama, ropuškama a housenkama. K večeři byla čína a potom už lítal jeden vtip za druhým.

5. 7. 2011

Ráno začalo konečně pršet – né vtip... začalo svítit sluníčko. Potom jsme si na příkaz vedoucích zabalili všechny věci. Když jsme si zabalili, dozvěděli jsme se, že to všechno bylo jen proto, aby jsme si ve stanech uklidili.

Dopoledne jsme vyrazili na hrad Trosky. Ušli jsme na něj asi 4 km, ale když to bylo pořád do kopce, tak se to zdálo o dost víc. Na hradu byla nejen sladká zvířátka, ale také úžasná podívaná. Hrad je postaven na velikém kopci obklopeném samou přírodou. Měl dva vysoké a nepřehlédnutelné výběžky, z kterých byl úžasný výhled. Cesta dolů byla už jednodušší, ale delší. Šli jsme něco přes 5 km. Do kempu jsme ale dojeli autobusem. K večeři byly noky se zelím a jako dezert rakvičky. Večer už byli všichni unavení přesně tak, jak to má být =)

6. 7. 2011

Když jsme ráno vstali a nasnídali se, začali jsme skládat stany. Ti, co neměli kašel, se ještě stačili opláchnout v bazéně, byl ale studený. Když už bylo všechno sbalené, vyrazili jsme do Jičína. Tam jsme nechali Radara pod vrbou hlídat batohy a ostatní šli na výstavu o Rumcajsovi. Potom jsme vyšlapali 156 schodů do Valdické brány. V cukrárně jsme si dali zmrzlinu a šli na chvíli na hřiště. K obědu byly fazole, chleba s máslem. Pak už jsme jen jeli domů.

Zapsala Bára

A jak to vidí vedoucí?

Vyraželi jsme s nelehkým úkolem zvládnout puták (putovní akci, čili takovou, kde se putuje a

tedy chodí...) s dětmi, z nichž některé pomalu ani neunesly svůj batoh. Naivní plány o cestě a okruzích a co všechno uvidíme se rozpadly ve chvíli, kdy jsme přišli na nádraží a viděli jejich zavazadla. Cesta vlakem a od něj na tábořiště proběhla celkem dobře. Dali jsme si několik odpočinků, čímž jsme zamezili pláči na téma, já tam asi nedojdu. A došli jsme.

Studnové trio

V neděli pršelo, což se dalo podle předpovědi počasí předpokládat, ale nedalo se předpokládat, že ten déšť bude tak vlezlý. V Sobotce zrovna probíhal festival Šrámkova sobotka, tak jsme zašli na divadlo místních dětí „Ezopovy bajky“ spojené se zpěvem Yellow sisters. Odpoledne se počasí nezlepšilo, tak jsme se s malými batůžky a v pláštěnkách vyškrábali na Humprecht, kde paní průvodkyne sice mluvila monotónně, ale říkala i zajímavé věci. Třeba o přenosném záchodě ze 17. století, se kterým chodila speciální záchodová služka za svou paní. A nebo taky o akustické síni uprostřed zámku, kde se zvuk nese až 8 vteřin. To jsme taky vyzkoušeli na trianglech, které tam visely. Po cestě zpět pro změnu lezavě pršelo. Jo a ti tři dostali na holou, protože po sobě stříkali vodu ve chvíli, kdy všichni měli skoro všechno mokré a oni taky... Hloupý nápad...

V pondělí jsme chtěli konečně vyrazit na pořádný výlet, tak jsme si namazali obědouchleby a jak jsme se vypravili, začalo pršet. Přesně v místě, kde už nemá cenu se vracet, protože je člověk na půl cesty mezi výchozím a cílovým bodem se spustil pořádný slejvák. Díky bohu, že byly vynalezeny pláštěnky a hlavně, že je s sebou všichni měli. Na Kost jsme došli. A prohlídka byla super. Zdejší průvodkyně říkala opravdu hlavně věci zajímavé a důkladně nám představila mučírnu, což ocenili hlavně kluci. Patrik a Dominik si také vyzkoušeli jaké to je sedět v kládě. Bylo by to celkem praktické na zlobivce na tábor, ale bohužel už nejsme ve čtrnáctém století... Černá kuchyně se spoustou forem na bábovky, pudinky a jiným nádobím se zas líbila mně. Ale každý si určitě našel něco. Co se ovšem líbilo každému byl akustický oblouk u kaple. Na jedné straně se něco pošeptá a druhý to slyší hlasitě a zřetelně – takový středověký mobil. Cestou zpátky jsme původně chtěli jít chráněnou rezervací Údolí Plakánek, ale usoudili jsme, že je to moc dlouhé a taky rozbahněné a radši jsme šli severnější

cestou přes Libošovice, kde jsem si v louce, přiznávám, fotila kytky:-)

V úterý jsme se původně skutečně chtěli přestěhovat do Jičína do chat, ale protože konečně vysvitlo sluníčko, tak jsme si to rozmysleli a radši se rozhodli

zůstat, kde jsme byli. Naplánovali jsme, díky telefonické technické podpoře z Jizerských hor, výlet na Trosky ale v Libuni nám ujel turnovský vlak, takže jsme tam uvařili kuskus a chvíli odpočívali po obědě. Bára s Opičákem se sázeli o jedení kari a nakonec asi nevyhrál ani jeden...

Ruce nahoru !!!

Kostičky to je naše

Po dvou hodinách jel další vlak na Turnov a ten už jsme stihli, takže jsme vystoupili v Borku pod Troskami. Odtud jsme šli nahoru na Trosky a myšlenkám bolení nožiček Amazonka s Opičákem hrdě vzdorovali vymýšlením zábav při chůzi. Hra na ostříže se asi ujala nejlépe, ale i tipovací hra nebo povídání pohádky fungovaly výtečně. Trosky nám na vrcholu skutečně nabídly ohromující rozhled – a taky pěkný fučák. Vylezli jsme na obě věže (Bábu i Pannu), řádně se vyfotili, prohlídli si dravce a ovci, která mečela jak traktor a zas šli dál. Cesta zpátky byla delší, ale ušli jsme ji mnohem rychleji. Zaprvé to bylo z kopce a zadruhé, děti i nás hnala hrůza, že bychom nestihli autobus z Mladějova a museli jít dál pěšky až do Sobotky. Výsledkem toho bylo, že těch pět kilometrů jsme ušli za pouhou hodinu a byli jsme tam o půl hodiny dřív než bus.

Ve středu jsme hned po ránu začali balit – všechno, i když se vsadím, že tam po nás zbyla nějaká ta ponožka. Autobusem jsme se dopravili do Jičína, kde nám v infocentru poradili, kam se kouknout. Viděli jsme výstavu Rumcajsův svět, vylezli a Valdickou bránu, ze které byl super výhled do kraje a fotila jsem fotky typu „Opičák kouká na město Jičín“, „Lily, Fany a Jičín“, „Amazonka a Dominik a město Jičín“ a podobně. Potom jsme všem koupili zmrzku a šli do Rumcajsovy ševcovny, kde byla výstava různých předmětů, které mohl někdy Rumcajs používat nebo vidět, jak mohl žít a hlavně to všechno mělo vtipné popisky... (Toto je a) b) lopata na

chleba, c) lopata na Jeníčky) Pak jsme se pro změnu vyfotili, aby mi zas někdo neříkal, že nemáme žádné fotky....-) (má pravdu fotek bylo hodně :) Šli jsme na nádraží, kde jsme si dali ohřáté fazole z konzervy a chleba a rohlíky s máslem a jeli domů!!!

A myslím, že to bylo celkem fajn. Bylo to tak akorát dlouhé, že to hezky uteklo. A příjemně. Tak uvidíme, co na přesrok

Zapsala Píšťalka

Něco o velbloudovi

Symbolem velblouda je hrb. Jednohrbý velbloud je dromedár a dvouhrbý je označován jako drabař. Tento "koráb pouště" musí mít svůj organismus technicky vybavený natolik, aby dokázal přežít extrémní pouštní podmínky. Jeho hrb také není zásobárnou vody, ale především zásobárnou energie. Může obsahovat až 40 kg tuku, což odpovídá energetické hodnotě 400 000 kcal, která by člověku vystačila na 100 až 150 dní. Velbloudí hrb funguje rovněž jako důmyslné klimatizační zařízení. V mrazivých pouštních nocích snižuje velbloud svoji tělesnou teplotu na 34 °C a takto ochlazeným, tukovou vrstvou izolovaným hrbem, pak prochází přes den krev systémem cév jako chladičem.

Takových vychytávek má velbloud celou řadu. Posuďte sami jak hospodář s vodou:

Za nozdrami má velbloud něco jako výměník tepla, který zachycuje vlhkost při výdechu a ochlazuje tak vdechnutý horký vzduch.

Jeho srst má výborné izolační schopnosti. Na svém povrchu může být od sluníčka úplně rozpálená, ale na kůži se udržuje teplota v rozmezí 40-42 °C.

V ledvinách se nacházejí dlouhé Henleyovy klíčky umožňující vrácení části vody z moči zpět do těla. Velbloud dokáže využít k osvěžení i strupovitou, hustou moč.

Při vyměšování si ji ocasem rozstříkuje na zadní část těla jakou chladivou mlhu. Jeho trus je zbaven naprosto vody, proto jej domorodci používají v krajích s nedostatkem dřeva jako topivo. Velbloudí trus sbírají, suší jej na střeších svých příbytků a pak jej spálí.

Vstřebávat do sebe vodu a šetřit ji tak na horší časy a pak ji vypustit zpět do těla umí velbloudí červené krvinky. Jsou poměrně velké a na rozdíl od jiných savců nemají tvar piškotu, ale jsou kulaté. Tak mohou buňky řídit poměrně složitý proces, díky němuž může velbloud dlouho žít bez vody. Jeho principem je nabobtnávání červených krvinek v závislosti na koncentraci minerálů v krvi (čím více přijal velbloud tekutin, tím menší bude koncentrace minerálů v krvi). Takto nabobtnané krvinky vodu v nich obsaženou udrží, dokud se koncentrace minerálů v krvi nezvedne nad normální hodnotu.

Velbloudů je hodně, ale Bloud je jen jeden

Díky tomu vydrží bez vody neuvěřitelných 14 až 45 dnů.

A na závěr jeden hlavní rozdíl mezi velbloudem a člověkem. Velbloud může celý týden pracovat a nemusí pít, člověk může pít celý týden a ani den pracovat.

Opičák

Ron a karkulka

Tato pohádka vznikla na výpravě v Babicích, kdy každý přidával po jedné větě.

Byl jednou jeden les. V něm žila Karkulka. Pobíhala, sbírala kvítí a hrála si všelijaké hry. Najednou uviděla chaloupku. Z oken se jí šířila jedovatě zelená barva. Karkulka přistoupila ke dveřím a zatřukala. Nic se nestalo, proto zatřukala znovu. Ve dveřích se objevila osoba. „Ahoj

babí“ řekla Karkulka. Obě vešly dovnitř a daly si limonádu (v originále Red Bull). Poté hrály nějaké deskové hry jako Člověče nezlob se. Karkulka během jedné z her pohlédla z okna a uviděla rododendron. Zpoza něj vyšel sličný chlapík. Z jeho úst vyšlo jen: „Vodu, vodu.“ Poté zmizel. Karkulka se za ním rozběhla. Běžela lesem dál a dál. Pojednou uslyšela za jejími zády: „Vodu, vodu.“ Rychle se otočila, ale nikdo tam nebyl. Jelikož chtěla toho chlapce najít, běžela dál do lesa.

Najednou dorazila ke srázu. Seběhla z něj dolů a dorazila až k potůčku. Jelikož měla žízeň, nabrala vodu do dlaně a napila se. Když už měla v ruce druhou várku pramenité vody, uslyšela za sebou znovu ten hlas: „Vodu, vodu.“ Karkulka neváhala a vychrstla za sebe vodu. Pomalu se otočila a uviděla chlapce. Vypadal tak na čtrnáct. Chvilí na sebe jen tak civěli, ale pak se Karkulka odhodlala a zeptala se: „Ahoj, já jsem Karkulka a jak se jmenuješ ty?“ „Já se jmenuji Ron a je mi třináct“ odpověděl chlapec. Poté se už rozpovídali a procházeli se po lese. Obloha se najednou zatáhla a začalo krápat. „Pojď se mnou, ukážu ti své tajemství...“ řekl Ron. Víc už nestihl říct, protože jakmile na něj dopadla první kapka, zmizel.

Když to Karkulka uviděla, omdlela. Před očima se jí míhali nějaké barvy, které se zaostřovali a rozostřovali. Najednou barvy daly dohromady jasné obrysy. Mezitím přišel lesem myslivec. Zavolal na Karkulku: „Haló, tady nesmíte ležet, mohl by vás sežrat vlk. Karkulka si uvědomila, že to není sen a zvedla se. Ovšem znovu omdlela. Myslivec věděl, že je to Karkulka, a proto ji odnesl k babičce do chaloupky. Když mu babička otevřela, zděsila se. „Co se stalo Karkulce?“ „Nic, jen omdlela“ řekl myslivec. Babička ho pozvala dovnitř a začala Karkulce dávat studené obklady.

Když si babička s myslivcem odskočili na kávu,

Karkulka se probudila. Uslyšela známe: „Vodu, vodu“ a v rohu místnosti uviděla stojícího Rona. Vstala a šla k němu. Opatrně se ho dotkla, ale on nezmizel jako obvykle. Chytla ho tedy za ruku. Cítila, že má hrozně studené ruce. On zase, že Karkulka má teplé ruce. Jeho ruce se pomalu zahřívaly. Byl to pro něj nezvyklý pocit. Vyšli si spolu na procházku. Chvíli si o něčem povídali, až se najednou Karkulka zeptala: „Rone, proč takhle pořád mizíš a prosíš o vodu? Ron jí začal vyprávět příběh: „Před dvanácti lety, když jsem se koupal, jsem spadl do rybníka. Potápěl jsem se pořád hlouběji a hlouběji. Najednou jsem dopadl na dno. Pořád mi vrtalo hlavou, jak takhle mohu dýchat. Procházel jsem se po dně a došel jsem až k podvodnímu nádraží. Přijel zrovna vlak a já jsem do něho nastoupil. Vezl mě dál a dál... A dál už si to nepamatuji. Myslím, že na mě někdo uvalil kletbu, nebo tak něco. A proto se objevuji na povrchu.“ Karkulka jen stála s otevřenou pusou. Zeptala se: „Fakt?“ A Ron jí odpověděl: „Ne, ty jsi mi to opravdu věřila? U báráku mám halogen a pořád tě tu oblbují.“ Karkulka otevřela pusou znova a chtěla se na Rona rozkřiknout, ale nestihla to. Mezitím Ron promluvil: „Zase jsi mi to věřila? Kecám! To první byla pravda! A ještě k tomu jak jsem mladý. Nemohl bych se přece ve dvou letech sám koupat. Trpím poruchou růstu, a proto dospívám pomaleji, než normální lidé. Jinak by mi bylo šestnáct.“ A pokud neumřeli, tak spolu žijí dodnes.

Matěj

Letní tábor 2012

Řeknete si, sotva jeden tábor skončil, už se tady píše o dalším, ale v rámci oddílového života je potřeba hledět stále dopředu.

Jak jsme se letos připravovali na tábor, přemýšleli jsme už i o tom, jak to bude příští rok. Jistě bude nová celoroční hra, o kousek se posune i datum – pojedeme od 11. do 25. srpna. Tak si to nezapomeňte včas poznamenat do kalendáře.

Co se ale také změní, je to, **kdo s námi pojede**. Rozhodli jsme se, že chceme dělat tábor, pro děti, které známe a které s námi jezdí celoročně, a proto jsme stanovili magickou hranici **10 bodů v celoročním bodování**. Příští rok při přihlašování na tábor se nebude kontrolovat jen, kdo včas odevzdal přihlášku a zaplatil, ale také jestli má dost bodů, aby jel s námi.

Tábor je vrchol a u nás nejedí lanovka, u nás se tam musí dojít a to vyžaduje čas a úsilí

Dosáhnout deseti bodů není nic složitého, dokonce i v případě, že jste přespokorní. Stačí jet na tři výpravy, nebo dokonce i na dvě, pokud tam budete vyhrávat v soutěžích. Nebo je to pět schůzek. Každý, kdo má zájem s námi jet, to určitě zvládne. Systém bodování je zveřejněný na internetu, takže si každý bude moci naplánovat a spočítat, jak bezpečně překročí limit deseti bodů. Většina z těch, kteří s námi na tábor jedou letos měla na konci školního roku kolem osmdesáti bodů, ti nejlepší měli až ke dvěma stům. Body se také dají vylepšit plněním úkolů v Sementníku a zvláštních úkolů většinou za dva body, jako bylo letos např. nakreslit komiks s Bloudem a nebo jeho obrázek do klubovny na výzdobu.

Zkrátka jde nám o to, abychom jezdili v partě, která se zná, a ne abychom na začátku tábora museli půlce dětí převyprávět celý školní rok. Od toho je tu kronika – a hlavně jsou od toho výpravy a schůzky, aby se na ně chodilo a jezdilo. Tábor už je jen ta pomyslná třešnička na dortu. Společně prostě oddíl:-)

Píšťalka

Bodování

Školní rok nám skončil v červnu a s ním i celoroční bodování za rok 2010 / 2011. A jak jsme dopadli?

Pořadí	Jméno	Body
1	Matěj	195
2	Rădar	192
3	Tom	168
4	Profesor	115
5	Fany	86
6	Vojta V.	85
7	Večernice	81
8	Horalka	80
9	Nela	71
10	Patrik	53
11	Lily	45
12	Matyáš	44
13	Coco	43
14	Čiči	38
15	Fialka	37
16	Zuzanka	31
17	Luky	27
18	Vítek	25
19	Kuba K.	15
20	Eva	12

A zde je vítěz

Nedělní oběd

Přišel čas obědvat, jídlo se vaří
Na tvářích rodiny úsměvy září
„Chystejte ubrousky! Chystejte příbory!
Dáme si řízeček a k němu brambory."
Mňam mňam, mňamy mňam.

Z kuchyně báječné vůničky vanou
Po bradách hladovců už sliny kanou
Chuťové pohárky v pozoru stojí
Všichni už kuchyni lžícemi brojí
Mňam mňam, mňamy mňam.

Nejdříve polévka s mastnými oky
Se spoustou nudlí a chutnými noky
Je v ní též pórek a křupavá mrkvička
Chválí ji všichni tatínek i babička
Mňam mňam, mňamy mňam.

Pak ještě salátek z rajčat je na řadě
Uvnitř něj krutónky v celé své parádě
Mozzarely kostičky tam ještě plavou
„No to je paráda!" projde my hlavou
Mňam mňam, mňamy mňam.

Ted' se jde teprve na hlavn chod
Největší, úhlavní oběda bod
Kuřecí řízeček, pro oko potěcha
Je také s brambory na náš hlad útěcha
Mňam mňam, mňamy mňam.

Nakonec závěrem po téhle hostině
Přijdeme na chuť i nějaké zmrzlině
Když bude v poháru s čepicí šlehačky
Přestanou poslední dietní vytáčky
Mňam mňam, mňamy mňam.

Siesta nastává, na gauč si lehneme
Všichni jsme přecpaní, ani se neheme
Za všechno co je ted' uvnitř nás dobré
Vděčíme knize: „Recepty pro jedlíky boдрé"
Mňam mňam, mňamy mňam.

Rădar

Bloud

Až se vám doma zasteskne po letošním táboře, můžete si zazpívat hymnu. Tu letošní složil stejně jako tu loňskou Gattaka.

Ami

R:..Snad někde v dáli,

F

kde slunce pálí,

G

najde svojí oázu

E

s čistou vodou bez kazu

Snad někde v dálce,

tak držte palce,

má v tlapách mnoho mil,

tak už aby tam byl.

C

Toulá se rozpáleným mořem bez vody,

D7

kde duny na sebe se tlačí,

F

velblouda horko nevyvádí z pohody,

G7

cesta je dlouhá a tak kráčí

Do písku kreslí si obrázek maminky,

přemýšlí nad tím co mu řekla,

má na ten příběh stále živé vzpomínky,

neboť v něm voda volně tekla.

R:

Snad někde v dálce najde vytoužený stín

a sladkou vodu k napojení.

Dá po té cestě odpočinout nohám svým

a bude nejšťastnější v zemi

Možná že v oáze budou i zvířata,

kteřá by si s ním mohla hrát,

možná i taková - jako on - hrbatá,

tak to by byl velice rád

Ami

F

G

E

C

D7

G7

Za pokladem lesa

aneb jak Tuláci pochopili, že se musí zviditelnit

Oddíl bez dětí, které jej navštěvují, je užitečný asi jako studánka bez vody, zkrátka je to obálka bez náplně. Bylo by jednoduché říci, že v dnešní době to mají oddíly těžké, neboť každá doba si žádá své. Jsou však věci, které platí pořád a jednou z nich je kvalitní prezentace oddílu na veřejnosti. K čemu je vám perfektně fungující kolektiv, pokud o něm nikdo neví – možná tak jako uzavřená společnost věčných kamarádů, která ale jednoho krásného dne skončí.

Tyto skutečnosti víme již léta a tak se dá říci, že nám trvalo poměrně dlouho než jsme přešli od slov k činům. V neděli 3. dubna 2011 jsme uspořádali akci pro veřejnost s názvem Za pokladem lesa. Šlo o soutěžní odpoledne pro děti s malým občerstvením a pokladem, který hlídal lesní skřítek. Každý soutěžící obdržel na startu kartičku do které za splněnou soutěž získal razítko. Za 5 razítek bylo možno získat v buřtovači malé občerstvení, za 7 razítek bylo možné u informačního skřítku nahlédnout do tajné mapy a vyrazit hledat poklad.

99,5 procenta lidí přijde aby se pobavilo jedno odpoledne, ale to půl procento nikde jinde nezískáte

Soutěží bylo na trase celkem 7, a to skládání origami, poznávání vůní, slalom s autíčkem, obíhání obrázků, hod holinkou, kimovka a poznávání zvířat a ptáků. V občerstvovací stanici bylo možné získat něco na zub a na uhašení

žízně a pak jít strávit stravu na minilanové centrum a nebo na trampolínu. Ta se ukázala jako mimořádně oblíbená a můžeme jen doufat že nás nebudou kontaktovat rodiče proč se jejich dítě nemůže hýbat.

Smlouva s počasím byla splněna do puntíku, byl opravdu krásný slunečný den s teplotami odpovídajícími více červnu než začátku dubna. Ještě týden před akcí jsem se zabýval myšlenkou, že bude nejlepší stanoviště u ohně, že tam se člověk krásně zahřeje.

Základ je chtít si hrát a nehlédět na mnohdy nechápající okolí

Počet účastníků je věc, kterou můžete vždy hodnotit až po akci, a jsem rád, že mohu říci, že byla neočekávaně vysoká. Zavítalo k nám přes 200 lidiček, z čehož bylo 104 soutěžících dětí. Kolik z nich našlo skutečně poklad, to přesně nevíme, skřítek hlídající poklad totiž oněměl náhlým šokem při průjezdu vlaku na nedaleké dráze.

Beruna

Motivace a puťák

Úkol zněl jasně, do cíle se dostanou jen ti nejlepší.

Toto byla asi první věta, která mne napadla v květnu kdy jsme se dohodli, že odrostlejší oddíloví harcovníci a někteří z řad vedoucích budou mít na táboře „svojí“ verzi puťáku. V oddíle máme v současné době na Tulácké poměry hodně malé děti a také pár „starob“, kteří by si také měli z tábora odnést nějaký ten zážitek. Letos byl vybrán puťák, kdy menší děti měli na programu jednodenní výlet a pro starší mne byla ponechána volná ruka.

Základ byl dvě noci mimo tábor a trochu větší oblast na které se bude hra odehrávat. Jako cíl bylo nalezení bloudova snu.

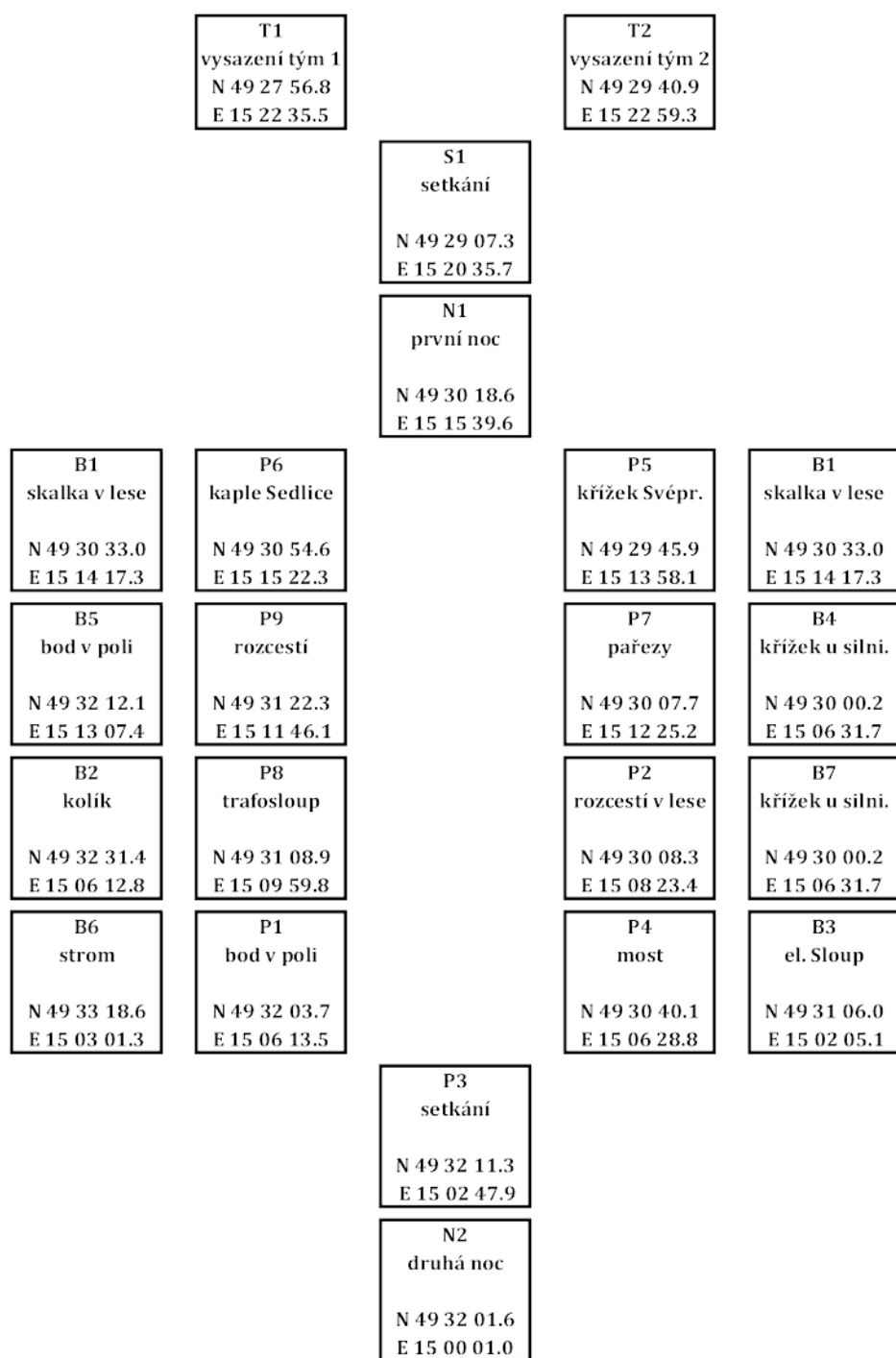

Schéma postupu za Bloudovým snem

Je noc, hvězdy svítí, měsíc postupuje mílovými kroky do úplňku. Bloud se budí, vlastně má pocit, že se budí a má sen. Vidí krajinu, nepřehlednou, zarostlou, neprůchodnou nebo aspoň ne jednoduše. Sen se prohlubuje, zachází do hloubky a na povrch vystupují detaily. Nádobka plná zlata. Druhý hlas se probouzí a říká no a co je s ní a to s

podobnou intonací jako Glum v pánovi prstenů. Na co chceš zlatííííškooo milásssšku. Bloud sebou trhá a probouzí se ze sna. Proboha k čemu já potřebuju zlato jo takhle voda kdyby byla a např. celá studna. Opět se ozývá druhý hlas s tím, že studnu máš v oáze už několik dní a nikdo si jí ani nevšimnul. Bloud usíná, teplota klesá k nule, myšlenky upadají do zapomnění, měsíc překryl našedivělý mrak, čas plyne.

Ráno je divné, šedivé, neútlivé, plné vzpomínek na uplynulou noc. Není však čas na rozjímání je nutné se rozhodnout zda chci splnit sny nebo ne. Těžké břímě.

Motivovat hru něčím jiným než prostým oznámením, půjde se na puťák, půjdete 40 km a když to dobře dopadne na konci najdete zprávu, je jedním ze základních úspěchů hry. V hráčích je potřeba vyvolat zvědavost a chtíč vyrazit za daným úkolem. Někdy stačí málo, ale důležité je na to málo přijít. Stejně důležité je od začátku vědět kam směřujete, mít jasný cíl. Dodělavat cíl za běhu hry je „šílené“ jednak pro autora a jednak pro hru jako celek. Cíl je mnohdy složitější než motivace, kupříkladu na letošní táborový puťáček mne napadl cíl pár dní před jeho zahájením, ve 4 v noci na záchodě. To je vůbec místnost,

kde přichází celá řada dobrých nápadů :).

Ale nyní již k vlasnímu puťáčku. Vyráželo se v neděli večer z daných souřadnic. Týmy byly odvezeni na předem daná místa, dostali dopis, pár základních informací jak postupovat a vyrazili. Bloudův sen bylo možné najít obejitím celé řady

bodů rozmístěných po krajině. Z každého bodu se odesílala SMS s kódem, který byl na tom místě k nalezení. Jako odpověď přišly informace k dalšímu postupu a jedna indicie. SMS vypadala např. takto – tým dorazil na povinný bod P7 a odeslal *PUT195* a přišla mu tato odpověď *P7 - cestou na P2 je možné navštívit bonusový bod B4 N49 29 02.6 E15 10 06.4 - Dablik bahenni*.

Týmy měli informace o povinných bodech, tedy o těch kterými musí projít (za neprojití bylo -7 bodů) a hra byla doplněna bonusovými body, jejichž polohu se dozvídali cestou.

Celková vzdálenost nebyla z nejmenších. Tým 1, který obešel všechny povinné i bonusové body, našlapal po středočeské krajině cca 40 km za jeden den. A nebyl to chladný den, ostatně putujeme po poušti že :)

Určitě se jim ke konci nešlo nejlépe (to ostatně zjistíme v některém z dalších Semtamníkových čísel, neboť účastníky požádám zda by nenapsali svůj pohled na věc).

Když jsem ale čekal na místě druhého nocování od, kterého bylo ještě cca 700 m k úplnému zakončení a oni přicházeli s písní na rtech a po příchodu udělali sborově 10 dřepů, bylo mně jasné že týmová motivace, chtít dokázat, že nějaké Beruny puťák prostě nevzdáme a dobrá nálada, dodala všem sílu. Přitom kdyby jim někdo den předtím řekl, půjdete v šíleném vedru 40 km po polních cestách a budete se zdánlivě motat pořád dokola, asi by ho odkázali do patřičných míst.

Druhý tým sice nedoputoval po svých až do cíle, ale ani Napoleon napoprvé nevyhrál. Do úplného konce hry, jež od cíle 40 km cesty dělilo ještě nějaké ho skládání indicií, hledání UV lampičky na studánce, zprávy na kapličky, červených teček na kamenech a hrabání v lese, dorazilo 5 z 9 účastníků. Stejně jako v životě na konec nedojde každý, ale přesně ve stylu původního cíle, jen ti nejlepší.

Možná že popis vypadá, že všechno bylo na-prosto dokonale připravené klapalo to. Zdání klame, každá hra má nějaké slabší chvíle a úskalí. Např. nedokonale napsaná zpráva s tím

co má tým hledat, ztišený mobil na který se posílají zprávy, neodhadnutí času kolik bude na hru potřeba a třeba také neodhadnutí sil účastníků.

Bloudův sen je skutečný

Za jednočlenný organizační tým :) hodnotím výsledek kladně, bylo to tak akorát na hraně únosnosti fyzických sil – což znamená že každému zbylo ještě 60 procent sil :). A nebojte se nápady do dalších let mne ještě nedošly, takže jak jsem říkal již před lety pokud je zájem tak „šílené hry“ budou i nadále.

Beruna

Hádanky, úkoly

V minulém čísle jsme nabídli 4 rébusy, na jejichž správné řešení se nyní podíváme.

1000 n 551 //a	mandelinka
106 R	boxer
501 h	dikobraz

500500 ek

dudek

A co přináší toto číslo? Celkem čtyři hádanky a úkoly si pro vás připravila Píšťalka.

1. Zebra

Nejenom zebra v Africe, ale i na papíře. Připravte si tužku a papír pro následující hádanku. O čtyřech chlapcích - Adamovi, Bernardovi, Cecilovi a Danielovi - a čtyřech děvčatech - Olze, Petře, Radce a Soně - víme, že šli ve čtyřech dvojících na kulturní program. Šel vždy chlapec s dívkou a navíc:

1. jedna dvojice šla na výstavu
2. Petra byla v divadle
3. Radka byla v kině
4. daný večer Cecil nepotkal Petru
5. Bernard byl večer s Olgou
6. Adam byl na koncertě

Zajímá nás, kde kdo byl a s kým.

2. Tiskátka

V dnešní době laserových rychlotiskáren a počítačů zní následující hádanka poněkud archaicky, má však něco do sebe. Kolik razítek – číslic potřebujete na natisknutí čísel od 0 do 6000? Pozor, razítka si berete na každé číslo z dané sady vždy znovu, avšak dané číslo musíte vytisknout najednou!

3. Krajina

Při následující hádance nepoužívejte žádný počítačový slovník, ale jen svou paměť. Hledáme alespoň deset českých slov, podstatných jmen v prvním pádu jednotného čísla, jež začínají na písmeno k a končí na písmeno a. Počet písmen ve slovu se nesmí opakovat. To znamená, že nám v ideálním případě zašlete jedno slovo skládající se ze tří písmen, jedno ze čtyř písmen a tak dále až po slovo sestávající ze dvanácti písmen. Slova s více než 12 písmeny můžete

uvádět, i když některou délku slova vynecháte. Třeba nenapíšete slovo se 7 písmeny, ale napíšete se třinácti, to je v pořádku.

4. Minimax

Název hádanky je odvozen od slov minimální, tedy nejmenší a maximální, tedy největší. Pomocí znamének +, -, x, : (ne nutně v tomto pořadí, ale každé musíte použít právě jednou) a číslic 9, 3, 6, 7, 1 (pořadí číslic je nutné dodržet) sestavte co největší výraz. A pak přeházejte znaménka +, -, x, : (ale ne číslice 9, 3, 6, 7, 1), aby vyšla co nejmenší hodnota. Pro vyhodnocení je potřeba poslat jak maximální - největší, tak i minimální - nejmenší hodnotu.

Za každou hádanku lze získat jeden bod, celkem tedy 4. Odpovědi zasílejte na semtam@tulaci.eu či je přineste na jakoukoliv akci oddílu a předejte Píšťalce. A do kdy máte čas? Do té doby než vyjde další Semtamník, ale neváhejte 4 body se mohou hodit.

Letem světem

- ✓ Za osm měsíců od minulého Semtamníku se toho událo opravdu mnoho, proto je zde jen výběr těch nejdůležitějších aktivit.
- ✓ Rádar ukončil oddílovou zkoušku včetně tajného bodu a stal se dalším členem Kmene.
- ✓ Pokud se chcete pokochat fotkami z akcí, pravidelně aktualizujeme fotogalerii (<http://foto.beruna.cz/foto-tul>). Z oddílového webu jsou ke stažení fotky za školní rok 2010 / 2011 – bez letního tábora (zatím).
- ✓ Únorová výprava byla poněkud chladná, o to však zajímavější.
- ✓ Koncem února došlo v klubovně k malování stropu a likvidaci stoletých nánosů prachu na trubkách.
- ✓ První dubnovou neděli jsme uspořádali akci pro veřejnost Za pokladem lesa. Nakonec přišlo přes 200 lidí. Děkujeme zejména ne-

besům, že nám dopřála tak úžasné počasí. Příští rok se akce koná znovu a to 1. dubna 2012.

- ✓ Duben byl ve znamení budování nových zá-
chodů v táborové základně. Jsou tak pěkné,
že je škoda je využívat k jejich účelu.
- ✓ Dubnová výprava do Jaroměře ke spřáte-
lenému oddílu Bimbrlat byla ve znamení hry
v chodbách Josefovské pevnosti. Nikdo se
neztratil.
- ✓ Dne 4.května 2011 jsme se znelíbili nevyšší-
mu vodníkovi Neptunovi a ten nám vyplavil
kompletně klubovnu. Hladina se zastavila na
rysce 46 cm. Během následujících dvou mě-
síců jsme postupně dali všechno dohromady
a za pomoci vysoušeče jsme snížili hodnotu
vlhkosti z 98 na 58 procent. Horší zkušenost
máme ovšem se správcovskou firmou, která
spravuje prostory, které máme pronajaté,
neboť jsme v rámci pojištění odevzdali vše
co se po nás žádalo, penízků jsme se ale ne-
dočkali.

- ✓ Výprava na Včelí planetu byla plná deště a
sušení nad ohněm. Přivezli jsme si krásnou
ohňovou vůni na všech věcech :)
- ✓ Na začátku prázdnin jsme postavili tábor.
- ✓ Vydali jsme Dovednosti, jakýsi předstupeň
oddílové zkoušky pro menší děti – obsahují
deset úkolů – oddíl, kdybych se ztratil, tí-
ňová volání, jak zabalit věci na akci, morse-
ovka, uzly, oheň, příroda, zdravotní a

písníčka. Po splnění dovedností získáš
tulácké tričko a můžeš směle nastoupit cestu
základní oddílové zkoušky.

- ✓ Těsně před odjezdem na tábor vyrábíme v
klubovně palmy a zuřivě tiskneme a skládá-
me táborové zpěvníčky.

Semtamník je taky Tvůj !

Tak neváhej a piš, zkoušej to, troufej si, navrhuj,
kresli, básni, vymýšlej hádanky, zkrátka tvoř a dej
nám o tom vědět! Cokoliv, co neurazí, neublíží, potě-
ší a pobaví, může se objevit na těchto stránkách.

Uzávěrka dalšího čísla je v **pondělí 24.10.2011**, do
té doby můžete plnit schránku semtam@tulaci.eu,
hromadou příběhů, článků a zajímavostí.

TULÁCKÝ SEMTAMNÍK č.48 **značně zpožděný**

Vydán jako 73. publikace, oddílového nakladatelství **NA-
KOLENĚ**. Neprodejný materiál pro potřebu členů a přátel
oddílu TULÁCI, srpen 2011, vydání první

Na přípravě tohoto čísla se podíleli:

Opičák – Něco o velbloudovi

Rádar – Nedělní oběd

Mates – Ron a karkulka

Bára – Okénko do kroniky

Píšťalka – Oddílová poradna, Okénko do kroniky, Tábor
2012, Hádanky a úkoly

Beruna – úvodník, nepodepsané zbytky, sazba a tisk

Tisk v počtu 33 ks na recyklovaném papíře

Kontakt na oddíl (působí v Praze 10):

Klára Adámková, 728 734 009, pistalka@tulaci.eu

Honza Koukl, tel.: 608703510, info@beruna.cz

Vše je též na <http://oddil.tulaci.eu>

**Aktivity našeho oddílu jsou podporovány Sdru-
žením Mladých ochránců přírody ČSOP z
prostředků MŠMT a MHMP. Více na**

www.smop.cz

Nudis se? Pořid si

UČAČKÝ SEHTANVÍK
(učivný i na kubekví hmyzu)